

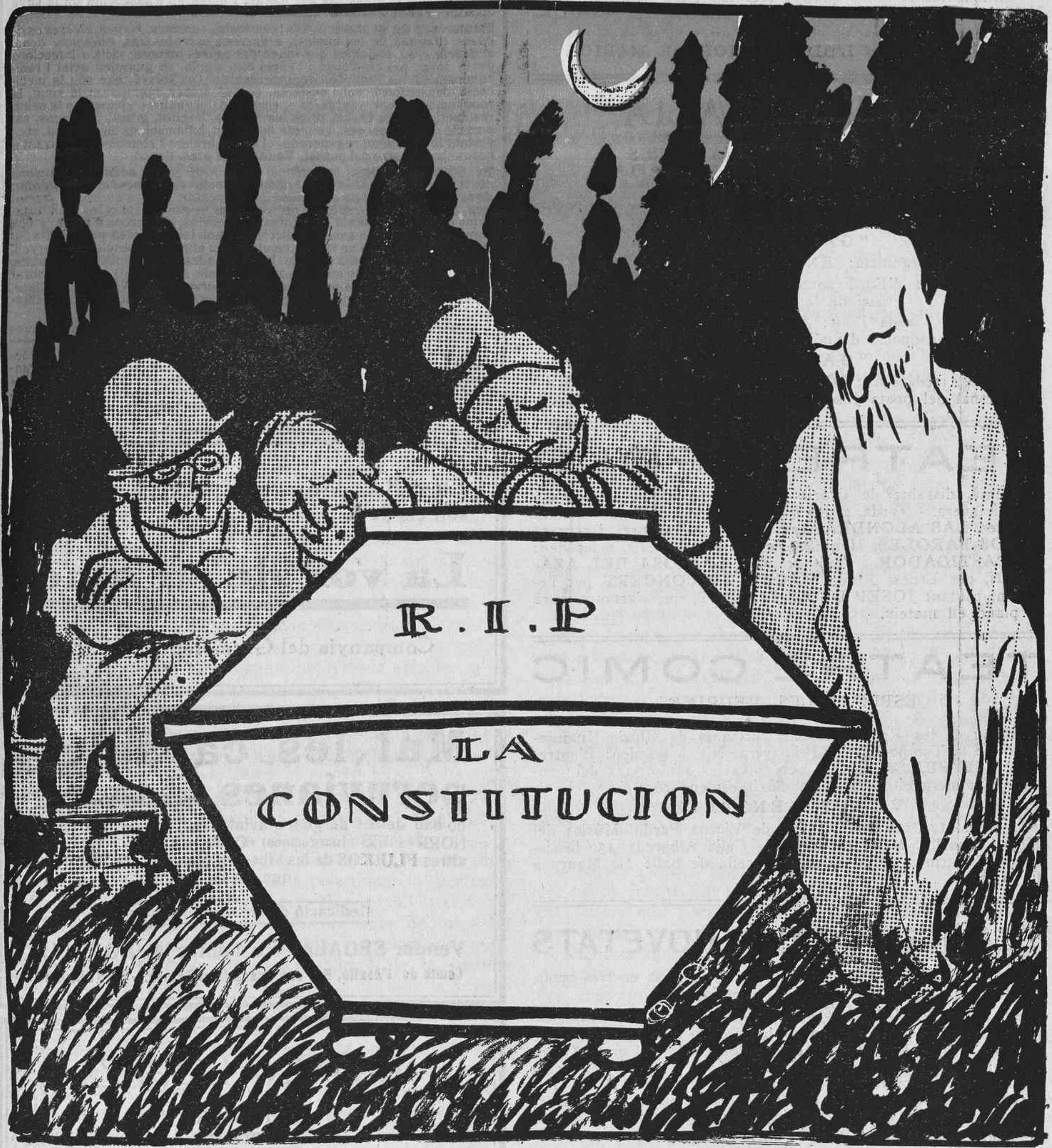

Barcelona, 18 d'abril de 1930

La Esquella de la Torratxa

ANY LIV - 2651 - 15 cts. - Atrassats, 30

Dissabte de Glòria!

Esperant la resurrecció!

GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevil i grans espectacles de

JOSEP SANTPERE

Primers actors i directors, JOSEP SANTPERE i ALEXANDRE NOLLA
Primera actriu, MARIA FORTUNY

Demà, dissabte de Glòria. Tarda, a dos quarts de cinc: **BOGERIA i EL SUPLICI DE TANTAL.** — Nit, a les deu. Esdeveniment teatral: Estrena de la grandiosa obra en tres actes, dividits en dotze "quadros" i un final:

MUSIC-HALL o L'ÚLTIM AMOR DE MARION

Diumenge, tarda, a les quatre: **ES LLOGA UN PIS i MUSIC-HALL o L'ÚLTIM AMOR DE MARION**

Dilluns, tarda, a les quatre: **NO ES POT ÉSSER BON NOI i MUSIC-HALL o L'ÚLTIM AMOR DE MARION.**

Diumenge i dilluns, nit, i totes les nits: El sensacional èxit **MUSIC-HALL o L'ÚLTIM AMOR DE MARION**

TEATRE TALIA

Companyia de vodevil i teatre modern

Primera actriu: ENRIQUETA TORRES

Primeres actrius: VISITA LOPEZ, DOLORS PLA

Primers actors: S. SIERRA i M. GIMENEZ SALES

Demà, dissabte de Glòria. Grandiosa estrena del poema realista, en tres actes, d'En Josep M. de Sagarra:

"GARDÈNIA"

Protagonista: ENRIQUETA TORRES

Modern decorat d'En Francesc Fontanals. — Riquíssim vestuari de la Casa Paquita.

Diumenge, tarda i nit: **TOT PER L'HERÈNCIA**, i la sensacional producció d'En Josep M. de Sagarra:

"GARDÈNIA"

Dilluns, tarda i nit: **DE QUI ÉS EL FILL?**, i el poema sensacional del poeta Josep M. de Sagarra **"GARDÈNIA"**.

TEATRE APOLO

Demà, dissabte de Glòria. Inauguració de la Temporada de Primavera. - Tarda, a dos quarts de cinc - Butaques a dues pessetes. **LAS ALONDRAS**, per Josep Lluís Lloret, i represa de **LOS FAROLES**. Magnífica presentació. — Nit, a les deu: **EL CASTIGADOR**, i l'èxit grandios **LA ROSA DEL AZAFRAN**, per Ernest Rubio, i **ACTE DE CONCERT** per l'eminent cantant **JOSEP LLUIS LLORET**, que s'acompanyarà al piano ell mateix.

TEATRE COMIC

ESPECTACLES VEDRINES

Palau de les Revistes. Demà, dissabte de Glòria. Inauguració de la Temporada de Primavera. Nit, a les deu: L'entremès: **¿SE PUE VIVIR?...**, per totes les senyorettes del conjunt, i la meravellosa Revista d'èxit esplendorós:

VENUS GENITRIX

2 actes. 12 "quadros". Llibre de Vicens Pardo. Música del Mestre Roselló. Misse en scène de Cèlia Albareda. 150 bellíssimes Ballarines, 150. Primera parella de ball: M. Maury - E. Ricaux.

TEATRE CATALA NOVETATS

Demà, dissabte de Glòria. Estrena de la farsa en tres actes, en vers, del gran poeta Josep M. de Sagarra:

EL CAS DEL SENYOR PALAU

Els mestres Batlle i Amigó han pintat per al segon acte un típic cafè de l'any 1880. Del "senyor Palau", el gran Aymenrich en farà una extraordinària creació; i al costat d'aquesta figura, Maria Morera, Emília Baró, Pepeta Fornés, Avelí Galceran, En Gimbernà, En Gómez, faran reviure aquella Barcelona tan plena de pintoresc i de caràcter.

Diumenge i dilluns, tarda i nit:

EL CAS DEL SENYOR PALAU

Es despatxa a Comptaduria

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties' gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *oistitis*, *anexitis*, *flujos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Soivre**. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sifilis* (avarosis), *eczemes*, *herpes*, *ulceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Pindoles depuratives del Dr. Soivre**, que són la medicació depurativa eal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les man l'estacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Soivre**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medulla i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessetes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a **Oficines Laboratori Sòkatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentrellament, tractament i guariment de les dites malalties.

Els millors discos
són els de

La voz de su amo

Companyia del Gramòfono, S. A. E.

Mai les càpsules peruvianas Borrell

no han deixat de guarir aviat i radicalment les **BLE-NORRAGIES** (purgacions) **GONORREES** i tots els altres **FLUIXOS** de les vies urinàries, per **CRONIQUES** que fossin

Medicació discreta en el seu us

Venda: **SEGALA**, o a l'autor **A. BORRELL**
Comte de l'Asalto, 52, cantonada Sant Ramon. - BARCELONA

ANTONI LOPEZ

IMPRESSOR

Carrer de l'Om, 8

BARCELONA

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

L'arribada dels indultats de Garraf

A les onze de la nit del dissabte darrer, varen arribar pel pujador del carrer de Claris, Badia, Civit, Ferrer i Garriga, empresonats i sumariats pel procés dit de Garraf.

“L'ESQUELLA” saluda aquests quatre catalans i espera l'arribada de Comte, Julià i Perelló, encara empresonats

CRÒNICA

L'AMNISTIA ha estat possible perquè Catalunya, perfectament individualista — i res no ho demostra tant com la nissaga anarquista del seu moviment proletari —, té el to de saber unir-se amb tot català en una hora de perill o de lluita. Es pot ben dir que en els sis anys, quatre mesos i tretze dies de govern primoderiverista, Catalunya ha estat unida contra la policia indígena que s'havia establert a les Corporacions públiques, deixant-

los fer. Catalunya havia fugit, deixant els carrers buits per tal que els omplenessin en els dies de manifestació oficial tota la púrria decorativa i de “bas fonds”. Catalunya ha sortit com un sol ésser al carrer quan li ha estat possible escombrar aquesta mena de ninots de pim-pam-pum que han posat en ridícul pel món no tan sols els noms de Barcelona i de Catalunya, sinó el d'Espanya.

I és que en aquest poble, mig adormit mantes vegades, hi ha quelcom que sap unir-lo i cohesionar-lo perfectament, i aquest quelcom és això que Nicolau d'Olwer i Xirau acaben de dir-ne el comú denominador de totes les forces polítiques autòctones, o sigui, el catalanisme.

Catalunya ha sabut unir-se en l'hora de la justícia — una relativa justícia, car no ha estat possible la revisió d'una causa que enrogiria de vergonya — en el cas de tenir-ne — els que la dugueren a terme i sobre els que cauria una responsabilitat judicial tan forta, que tindrien taca familiar fins a la quarta generació. I la demostració està feta en què tot home d'honor, quan es sent ferit en el seu crèdit moral — que no és altra cosa que l'honor —, és ell mateix qui exigeix l'aclaració de fets per a mantenir ben alt el seu prestigi i el seu nom, i en aquest cas, cap dels que intervingueren en el descobriment i organització ofi-

cial dels fets no ha estat capaç de demanar la revisió per a la tranquil·litat de la seva consciència i la demostració pública de la seva bona conducta.

Catalunya, dèiem, ha sabut unir-se en l'hora d'aquesta justícia relativa, i ha aconseguit el que volia, que no era altra cosa que la llibertat dels seus fills. Que aquests delinquiren? Que potser caigueren en un parany organitzat pels eterns confidentes o “mouchards”? Qui sap! Potser, en un dia proper, apareixerà l'acusació pública dels que tingueren l'habilitat d'envitricollar els fets, donant-los un caire pervers que no tenien. El fet és que Catalunya ha volgut la seva llibertat. Ara és qüestió de demanar la revisió del procés, per a demostrar que en aquell hi hagué més mala fe i imaginació que fets autèntics possibles de procés i condemna.

Encara manquen gents en llibertat; encara manquen aquells homes que nosaltres creiem dignes de l'alliberament. Encara cal treballar per això. L'altre dia llegírem a “La Campana de Gràcia” — cada setmana més vibrant i més inquieta — que caldria refer la “Lliga dels Drets de l'Home” (secció catalana), per a seguir, com a França, la revisió de processaments i l'alliberament dels homes que estan entre reixes injustament. Caldria que la “Lliga dels Drets de l'Home”, en refer-se, estigués en mans de gent de les esquerres autèntiques i que treballessin amb una voluntat ferma i categòrica per a resoldre tots els afers. Caldria que tant “Intelligència Esquerrana” com cada u dels partits polítics fessin una nova “Solidaritat Catalana” per tal de formar un Comitè d'advocats que no tingués altra missió que aquesta. Encara queden moltes llàgrimes per assecar; encara queden moltes injustícies per liquidar.

Aquests dies de joia popular cal aprofitar-los per a sistematitzar aquest moviment. La passió pot, mantes vegades, més que l'organització, més que l'habilitat; però cal que existeixi un organisme central i humanitari que treballi activament per a tancar aquest període obert el 13 de setembre de 1923, i que encara segueix el seu curs cap a l'alliberació total d'un món que s'ha sentit subjecte i empresonat.

Com ha dit amb veritat rodona, Rossend Llates, la llibertat, avui, a Espanya, es diu Catalunya.

FRANCESC MADRID

CAU D'ORELLA

Tothom, més o menys, coneix aquest home sinistre i patum reaccionària que es diu don Emilio Sánchez Pastor, puntal de "La Vanguardia". Encara que no ho sembla, aquest "puntal" metàl·lic (per les llaunes contínues que ha enviat al diari d'En Godó), fa molts anys, 25 ó 30, que escriu a la premsa de Barcelona.

Un dia, a començaments de segle, vingué a Barcelona i fou presentat a l'Ateneu i a la penya d'En Massó i Torrents.

—Esta es la peña de "L'Avenç"!—li varen dir.

—Ah, vamos!—contestà el Sánchez—con que también se divierten con las mujeres guapas! Vaya juerguistas, vaya juerguistas!

Els de la penya es miraren estupefactes. En Massó i Torrents cregué convenient d'aclarir:

—Le hemos dicho que somos los de la peña de "L'Avenç".

—Sí, hombre. Ya lo he oído—replicà l'altre. —La peña de La Venus, la peña de La Venus. No està mal, no està mal. Vaya juerguistas!

—De "L'Avenç"!—li diguérem tots a cor per aclarir-li-ho. Però no hi hagué res a fer. No el pogueren treure de "La Venus" i dels "juerguistas".

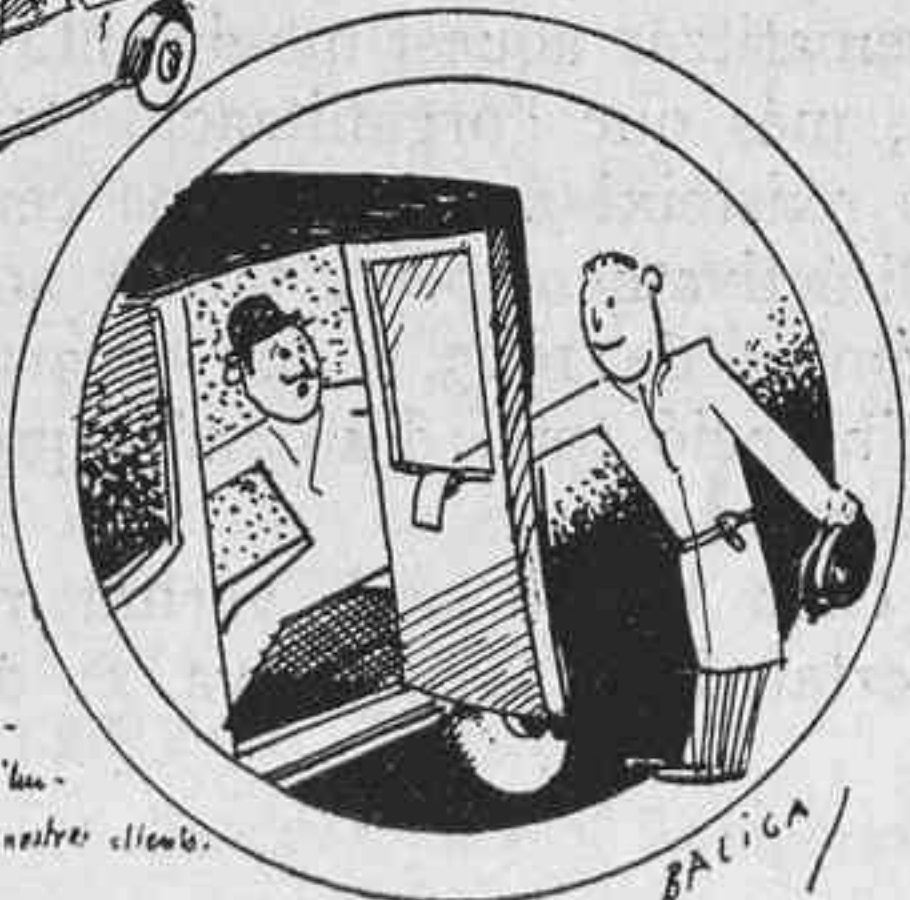
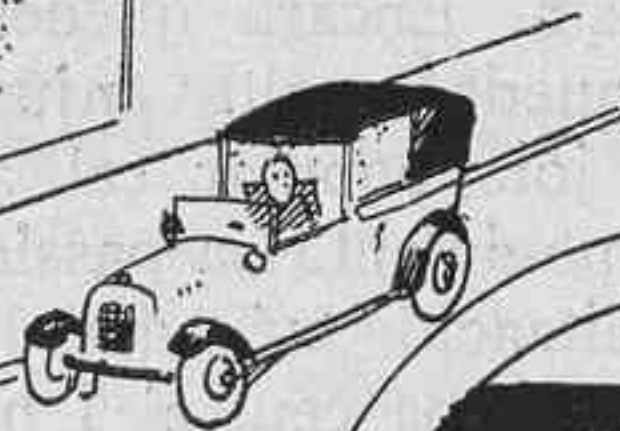
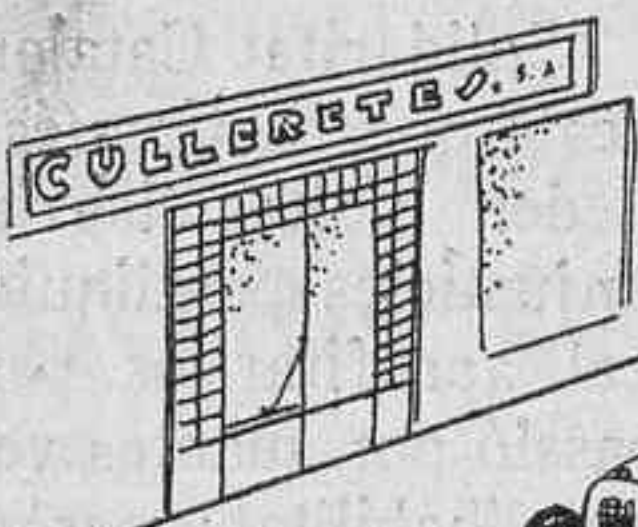
VALOR CÍVIC

En una reunió que celebraren diversos directors i representants dels diaris polítics de Barcelona, per protestar de la forma com és aplicada la censura, el director d'un

— A la Travesera, 315.
— Si senyor: volendo!

"No soy dichoso
ya soy feliz!
Porque un viaje
yo conseguí...
yo conseguí..."

— Mestre! Us he dit a la Travesera!
— Si senyor: "conforme": després hi anirem. De primer, farei el favor d'acceptar l'humil troceta amb ensenya que oferim als nostres clients.

BALIGA

diari ultraconservador i ultracatólic, murmurà tímidament:

—¿I si perquè protestem el censor ens apreta més? ¿Si ara ens treu més coses que mai?...

Els que el sentiren van restar estupefactes. Alguns no es van poder aguantar el riure.

—Aquest—digué algú en veu no massa baixa—si li claven una nata, no s'atrevirà ni a queixar-se perquè no n'hi etzibin una altra de més forta.

Realment, no pot concebre's ni una actitud més temerera, ni un concepte més baix de la censura. ¿I és possible que un home així, amb un esperit tan migrat de ciutadania, sigui director d'un diari català? ¿Es amb aquests arronçaments que creu que es podran resoldre els nostres problemes?

UN CAS QUE NO ENS EXPLIQUEM

Aquesta setmana passada s'han celebrat uns festivals a benefici dels empresonats polítics catalans i llurs famílies. Aquests festivals han estat els següents: al Victòria, una representació extraordinària de Cançó d'amor i de guerra; al Goya, cinc representacions de l'obra de Ventura Gassol La cançó del vell Cabrés, per la companyia de l'Associació de Teatre Selecte, amb la cooperació de l'Orfeó Gracienc, dirigit pel mestre Balcells.

Doncs, és dolorós confessar-ho: ni el Victòria era ple, ni el Goya—la nit del divendres, primera de les cinc representacions—era ple. Hi havia el deure, l'obligació sagrada, d'omplir aquests dos teatres; els beneficis es destinaven als empresonats! I a pesar d'això, els teatres aquests no eren plens.

El poble, sí. El poble, l'obrer, l'home que treballa, havia respost a la crida. Sempre és un consol que aquest element, el més sa i el més digne del nostre poble, sàpiga respondre. Però és, en canvi, un gran desconsol veure que els senyors, o els que fan de senyor—que són els més—, no puguin omplir les butaques d'un teatre.

A judicar per les targes demanant l'amnistia, a judicar per les signatures de les dones catalanes, no es pot dubtar del patriotisme i la pietat de Catalunya. Però si aquest patriotisme i aquesta pietat són una cosa efectiva i no hipotètica, ¿com no s'han pogut omplir les butaques de dos teatres? Nosaltres, francament, no ens ho expliquem, no ens ho podem, no ens ho sabem explicar.

Es que a Catalunya el patriotisme és purament epistolar? O és que el passat divendres cap dels que s'omplen la boca dient-se amants de Catalunya no va llegir el diari? Es que potser el divendres els amants de Catalunya no llegeixen diaris? Es que no poden sortir de nits?

Per a l'obrer, el divendres, final de setmana, és un mal dia per anar al teatre. En canvi, per als senyors, tots els dies són dissabte. I al Goya i al Victòria, el passat divendres, els obrers hi eren. No hi eren, en canvi, els senyors, els que fan de senyor, els que van a butaca.

Es veu que el patriotisme dels que van a butaca és un patriotisme de quedar-se a casa. Fins quan la funció es fa a benefici dels que han sofert per la pàtria.

VIRAI

AGREDOLÇOS

CUCURULLES

El misticisme ha passat ben de moda. Avui dia, les manifestacions religioses dels pobles o dels individus han de tenir, perquè puguin prendre una mica d'empenta, una finalitat pràctica d'ordre material i profà. Hom cerca amb elles, de vegades, guanys polítics; d'altres, guanys més positius encara, simplement econòmics. Però la benaurança eterna, ai las!, la vista i possessió de Déu, això ja no és cap estímul per ningú. La fe pren un caient més pràctic...

Ens suggereixen aquestes reflexions les processons d'aquests dies anomenats sants per l'Església. Són unes processons espectaculars, a les quals es tracta de dar un aspecte parençós i pseudo-artístic.

Hi ha poblacions — Sevilla n'és la més característica — on les manifestacions religioses de Setmana Santa prenen tanta volada, que constitueixen una de les més importants fonts de riquesa, de la ciutat.

Sevilla és una població que viu gairebé exclusivament del turisme. El seu famós barri de Santa Cruz, per exemple, tan polit i pintoresc que sembla de teatre, embadaleix, certament, els anglesos... I els cristos patètics, les Mares de Déu ploroses amb mantells sobirans, els gruixuts brodats d'or i d'argent, les lluminàries del barroquisme més desenfrenat, les cucurulles... I els "toros" encara, i, sobretot, la llegenda...

I els anglesos, quan surten de llur illa, són gent que badoqueja i paga bé. Val la pena de fer el gegant...

Explotar el turisme en aquesta forma és realment molt "sevillano". Considerem més noble fer de turista que viure del turisme. Però en la nostra època, absorbida per la cura dels interessos materials, no cal ésser massa exigent. I el turisme és, avui dia, una de les activitats més remuneradores, una deu de riquesa formidable...

Però hi ha activitats i activitats. Podem explotar el turisme a base dels monuments, dels museus, de les belles naturals del país i, sobretot, de la gentilesa del tracte. sense que calgui recórrer a l'exteriorització de pretesos sentiments religiosos, ni a tipismes ja desplaçats.

No hi ha, és veritat, processons més lluides que les de Setmana Santa. Però en aquest lluïment no hi intervé, tampoc, la pietat. La pietat veritable és la del cor, no la dels ciris i penons. La clau d'aquest lluïment és la cucurulla, aqueixa paperina de cartó que en altres temps posaven també com a càstig a certs delinqüents...

Perquè per anar a les processons amb la cara destapada i un escapulari al coll, cal un cert coratge que no té pas tothom... Per això les més de les processons són un èxit de canalla...

Ara, a la del Sant Enterrament, hom hi va sota el drap negre de la cucurulla. Es pot ésser republicà i ateu — i fins anticlerical — i anar de cucurulla...

Cucurulles, cucurulles... misterioses cucurulles de Divendres Sant. Procureu de posar una espurna de foc diví als vostres ulls. I ja podeu riure, després, per sota el nas...
PEROT

SENYORS EMPRESARIS DEL "TEATRE CATALÀ ROMEA", "TEATRE CATALÀ NOVETAT", "GRAN TEATRE ESPANYOL", "TEATRE TALIA.

¿QUAN PENSEU COMENÇAR A REDACTAR ELS ANUNCIS I CARTELLS DE LES FUNCIONS EN LA NOSTRA PARLA?

ÉS ENUTJÓS QUE SE'LS HAGIN DE FER AVINENT AQUESTES COSES.

UN BATLLE

que sap viatjar dignament les nostres coses.

La font de "Mas Bosch"

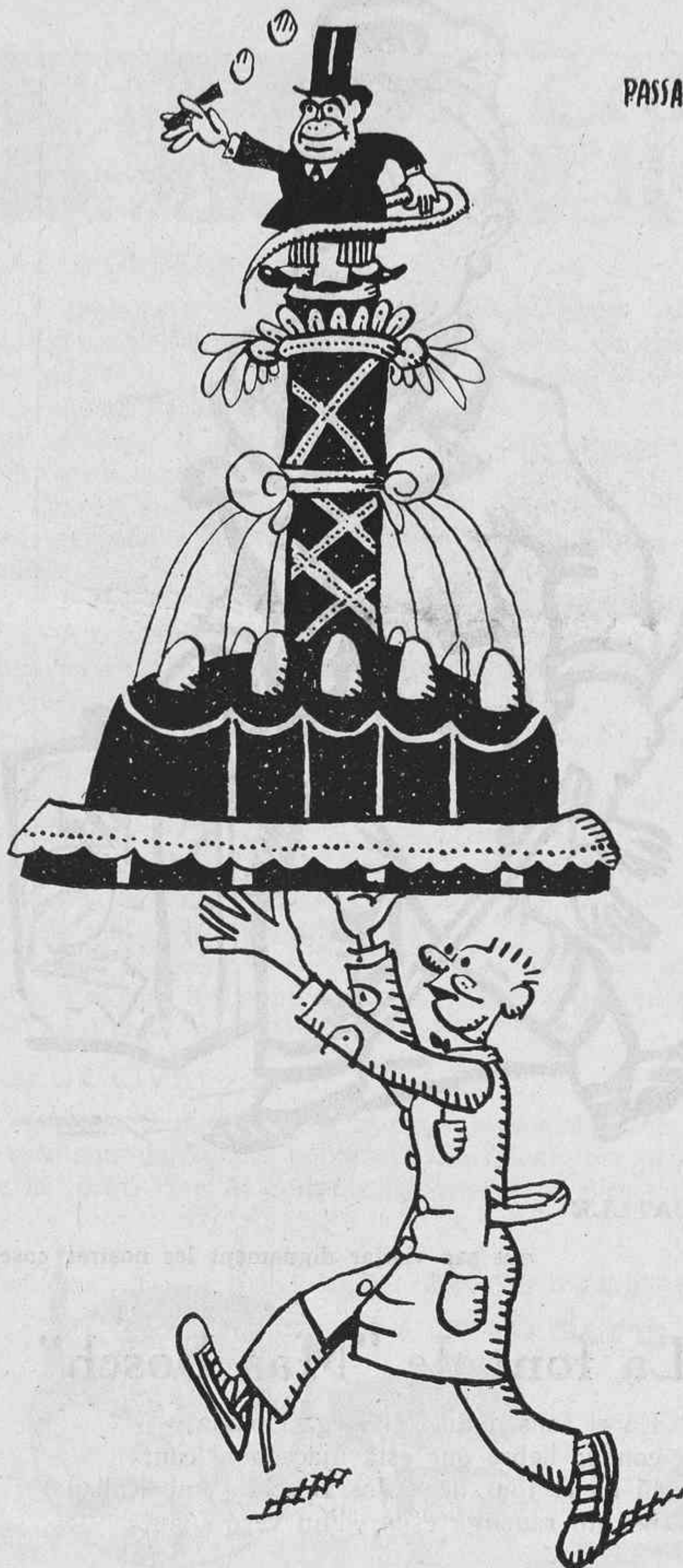
En el fons d'una feréstega clotada,
com la llebre que està ajaçada al cau,
hi ha la font de "Mas Bosch", embolcallada
per un ramatge espès d'un verd suau,

que l'amaga com dins una capella
i ofega la remor de la gran doll
d'un fort regust de molsa i llicorella
que apaivaga la set i el desig foll.

I li dóna dolça ombra acollidora
que fa que hi sia grat el reposar
vora el seu raig de tonada sonora
i on és més viu el llegir o el pensar.

Llegir amb veu alta les sonores rimes
que la font acompassa amb dring d'argent.
Pensar amb l'esperit perdut per altes cimes,
el cos deixat anar i tenint les nines
clavades en el blau del firmament.

LL. M. P.

Aquest any, la mona s'ha tornat "mico".

Petits comentaris

Tots els que no simpatitzaren en la benemèrita i humanitària tasca de la replega de signatures per l'ampliació de l'amnistia i la revisió dels processos polítics i socials, en fer-se públic el cas d'inhumanitat comès, ràpidament han entonat el *mea culpa*.

Ço que cal escatir és si l'acte de contrició ha estat veritable o si tan solament l'han fet pel temor. D'ésser així, direm allò dels homes de la Dictadura: *...a esos, no los necesitamos ni los queremos*.

* * *

Certament, cal creure que ens trobem en un període crític.

Les dones, que semblaven les menys preocupades per

aqueixes coses, es desvetllen de cop i volta, i tot són idees i propòsits.

Sis anys de Dictadura hauran fet el miracle de posar-les, en caure aqueixa, al lloc que sempre les hauríem volgut veure, de col·laboradores en l'obra de ciutadania.

* * *

Llevat de la prohibició d'algunes conferències, de la prèvia censura, de suspensió i multes als periòdics que no porten les galerades al control del llapis roig i d'altres coses, la normalitat és absoluta.

Amb raó, ningú no podrà dir que les clarianes que s'albiren són filles de l'optimisme sistemàtic dels ciutadans

PONCELL

Resurrecció

Primavera és resurrecció.

Ressuscitant, tornant a la vida plenes de llum, plenes de gràcia, totes les coses que la terra amortallava, àdhuc en la celèstia sembla que també ressuscitin les cuques de llum que en l'hivern moriren parpellejant vora un camí.

Tot torna encès de color, les aus emigrades i els mirífics papallons, l'amor i les flors exiliades, les esperances, els homes...

Tot torna a la vida, tot ressuscita al pas de la cavalcada primaveral.

La llar trista com un sepulcre, s'auriola tota, les portes barrades al mal temps s'obren amorosament com les tapes d'un devocionari; tot s'amara de llum de sol i s'embriaga d'essència de cingler que l'aire ha pres, la llar sembla més neta, més polida, els testos del balcó han florit, l'ocell engabiada canta com un ressuscitat, tot sembla pintat de nou, les parets, les finestres, i per tot arreu se sent olor del cel i gust de llum; la noia de casa, la noia promesa sembla que tingui ales, no sap on, però sent tenir ales, cantant, cantant força, li sembla que volaria com els coloms.

La mare, vella, resignada, ronda la casa, que per ella és un claustre que hi fa penitència per veure a Jesús; li han dit que avui ressuscita, que torna a la terra, a la vida, que vindrà per ella, i l'espera per veure'l, per besar-lo, omplir-lo de petons.

Han tustat la porta. La llar ha retrunyit tota, el cor de la mare li salta, li vol fugir, se li posa a la gorja, l'ofega. no pot plorar. La porta s'obre i apareix el fill, és el fill que torna, el fill que ressuscita, el fill que espera.

—Fill!...

—Mare!...

I els braços del fill, com dos troncs mutilats, cauen damunt les espatlles de la mare, i ella, dolorosament, s'aclofa al pes d'aquelles branques que tornen a florir plenes de llum, plenes de gràcies com totes les coses que la terra amortallava.

Les cel·les de les presons s'illuminen, les boques obertes a les parets, engoleixen la llum, i a terra, damunt les lloses tràgiques, hi cau el clap de sol alliberador com una taca encesa, marcant-hi com una ombra la creu que fan les reixes.

Primavera és resurrecció.

Tot torna, les esperances... els ideals... els homes...

BALDOMER XIFRÉ

Visions barcelonines

La intensitat que la vida urbana suporta, el vaivé de les comunicacions que copsen la febre de l'activitat diària, impliquen un atent estudi i un expert sentit modern, per tal de reduir les màquines que trontollen per la plana ciutadana. Les principals ciutats europees i americanes han restablert llur iniciativa, modernitzant en un ampli i vast camp d'acció, les línies de comunicacions que sageten les vies arterials dels barris interiors amb els extrems.

I han reeixit de llur comès. Actualment, París, posant per cas, compta amb una extensa xarxa de "metros", que enllaça i abasta centenars de quilòmetres, fent el trasllat dels viatgers en pocs minuts.

Ací, malgrat l'avinentsa de l'Exposició, no s'han ocupat d'aquest afer tan primordial i que afecta d'una manera directa el normal desenvolupament de la ciutat. S'han celebrat i es celebren molts Congressos, s'ha brindat pel ferro, per la fusta, pels missioners i fins per les llevadores, cuidant que una idea fugissera no fes traslluir aquesta necessitat d'urgent resolució. Barcelona creix. Barcelona demana que els tramvies passin a ésser matèria pel drapaire. Barcelona vol bones comunicacions subterrànies. L'espectacle que ofereix a la vista nostra i dels forasters la Rambla a les sis del vespre, és una vergonya, un escarni a la nostra pruija de vitalitat, un caire oposat a les evolucions suggerides de l'Exposició Internacional. Preguntem: —Haurem d'esperar una altra Exposició vinent, per tal que els nostres somnis (sognis naturals que la sana raó recomana) s'esdevinguin realitzats?

* * *

Sembla que, a casa nostra, els anuncis que propaguen un objecte determinat s'apropiïn dels carrers. Hom veu unes descripcions informatives desprestigiades per un estil francament dolent. Cartells saturats de seleccions antiestètiques, carretons que envaeixen les latituds proclamant les meravelles del procediment emprat per una estrena teatral o cinematogràfica.

Les Rambles, punt estratègic d'aquesta plaga, s'inclinen respectuoses al pas d'aquests homes que carreguen a llurs espatlles tot el pes de l'anunci. Ells, indiferents, passen amunt i avall, tot deixant que les hores s'escolin amb la mateixa indiferència.

Fóra hora que les empreses anunciantes vetlessin per la unificació del bon anunci. Que s'informessin degudament que una propaganda ben presentada ofereix millors perspectives d'èxit i de venda que no un programa allargassat per uns pals d'antena i sobresortits de les espatlles d'uns pobres diables que cobren una misèria tan miserable com l'empresa que els ha anunciat.

* * *

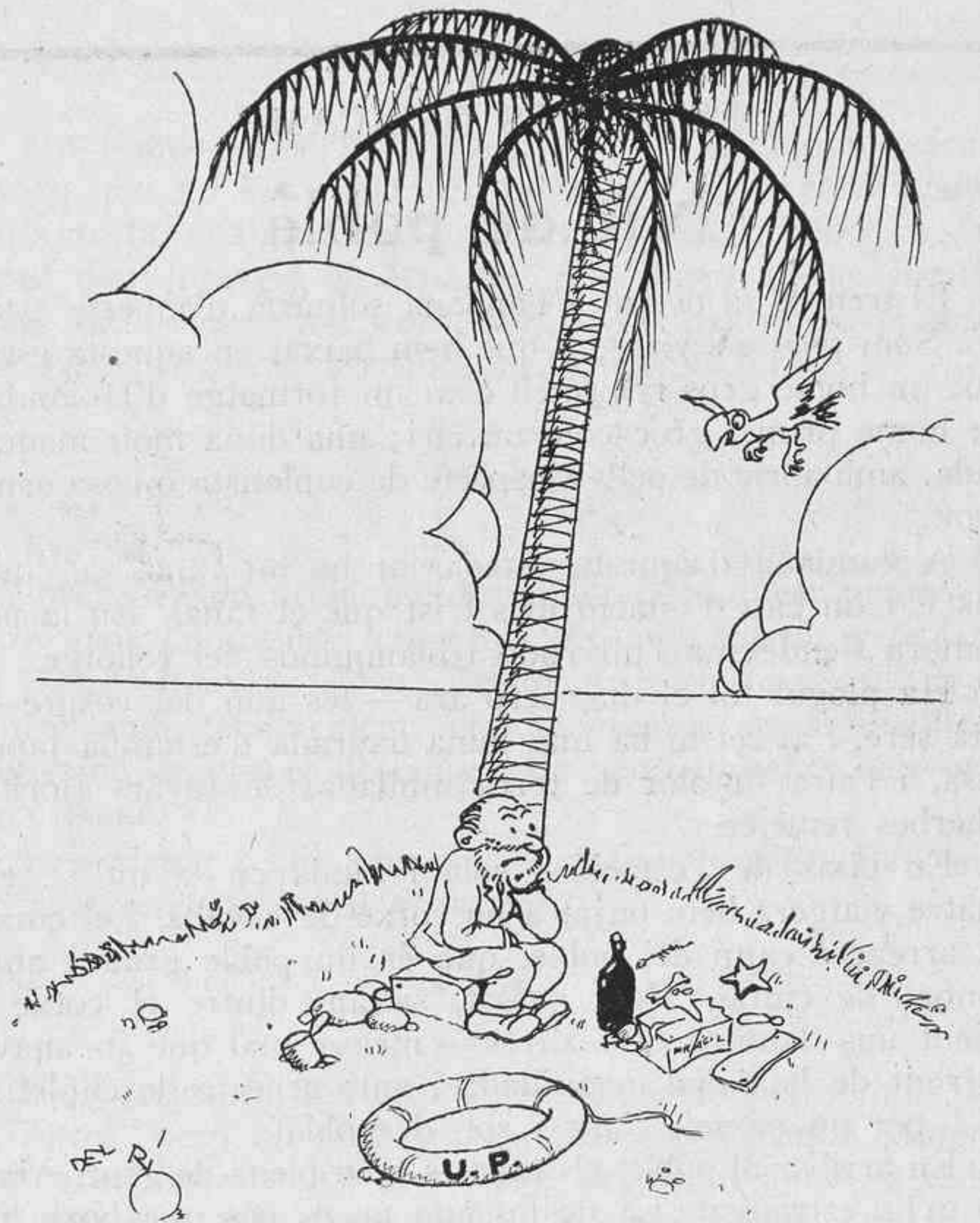
De casa estant vaig resseguint amb la vista la corrua de senyors i senyores que van sortint de la parròquia, després d'haver complert el precepte dominical. És la una del migdia, i la multitud dels capells i abrics de les senyores desprèn un ric perfum, totalment oposat a l'encens que hom escampa durant la missa. Les portelles dels cotxes que esperen a la porta s'obren tot d'una per deixar pas als altius personatges. I hom no pot estar-se de fer mil suposicions bíbliques... Jesucrist no expulsà un dia del temple els que mercadejaven amb diferents objectes?... És que no trafiquen aquests burgesos amb la hipocresia més desconcertant?

JOAN VALLESPINÓS ANDRÉS

POBRA VÍCTIMA!

—I pensar que ara que s'ha acabat la quaresma per tothom, ara comença per mi!...

ELS NAUFRAGS DE LA VIDA

—Qui m'ho havia de dir, que acabaria fent de Robinson?...

LA TORNADA D'“ELLS”. Una fotografia que sembla un símbol

ESTAMPES DEL CAMP

Nit de poble

El tren m'ha deixat a l'andana solitària d'aquesta estació. Som pocs els viatgers que hem baixat en aquesta estació: un home gros i vermell com un formatge d'Holanda; un home prim i groc com un ciri; una dona molt maquillada, amb abric de pells i aspecte de cupletista o cosa semblant.

A l'andana d'aquesta estació hi ha un fanal de llum trista, i un cap d'estació més trist que el fanal. En la penombra s'endevina l'ull rodó i blanquinós del rellotge.

Ha plogut tot el dia, però ara — les nou del vespre — està serè, i al cel hi ha una lluna daurada d'estampa japonesa, i l'aire fa olor de terra mullada, de favars florits, d'herbes remeieres.

En eixir de l'estació — sola i muda en la nit —, els quatre viatgers hem pujat a un cotxe de cavalls, i el cotxe ha arrencat camí del poble, que és un poble gran i amb honors de ciutat. Hem passat, saltant dintre el cotxe i caient uns damunt dels altres — menys mal que jo anava enfront de la dama maquillada i amb aspecte de cupletista — per un passeig llarg i sol, despoblats.

En arribar al poble, els carrers eren plens de gent. Això no m'ha estranyat. La de les nou no és pas una hora intempestiva, i, a més a més, avui és diumenge, diumenge de Rams. Avui les criatures han anat a l'església a beneir les palmes i els rams, i han deixat els carrers plens d'olor de llorer.

El cotxe s'ha deturat en una placeta. En aquesta placeta hi ha l'Hotel. Als baixos de l'Hotel un Cafè: un cafè amb taules a fora, plenes de gent. I, de sobte — això sí que m'ha estranyat —, per entre aquesta gent normal, pacífica, tranquil·la i de cada dia, ha passat un home terrible, un home espantós, un home vestit de negre de dalt a baix — un negre que li tapava el rostre, que li feia una pape-rina aguda damunt del cap —, un home fantasmal que recordava la melodramàtica Santa Inquisició.

Què hi feia, aquest home terrible, al poble? Aquest home portava unes cadenes lligades a la cintura, i un ciri a la mà. Aquest home es dirigia a l'església a cercar uns altres homes com ell, per a eixir en processó.

Jo m'he quedat un xic sorprès. Avui és diumenge de Rams, i jo aquestes processons les he vist a Sevilla, a Toledo, el dijous i el divendres sant. Però no el diumenge de Rams. De totes maneres, potser és que jo, en matèria de processons, no hi entenc gaire.

Acompanyat d'uns amics, he pujat a l'Hotel, m'he rentat, m'he assegut a taula. A fora, al carrer, s'oïa el remor de la gent, i uns tabals, uns clarins tètrics. Quan pel carrer passava la processó, jo estava partint — avui no és dejuni — un tall de carn gairebé crua que deixa el plat tacat de sang.

La processó ha passat, amb els seus Cristos, les seves “estacions”, els seus atributs de la Passió, els seus penitents descalços i carregats de cadenes. Mentrestant jo parlava a dos o tres-cents obrers de la Revolució Francesa, dels Drets de l'home, del feudalisme, de Danton i la guillotina.

El vagó del tren on vénen els alliberats invadit per uns cors que s'avancen a donar-los la venguda

Ara és alta nit. La lluna fa brillar els vidres d'alguna finestra. Els carrers estrets són negres d'ombra, i el cel té una blava i lírica lluminositat. Del campanar cauen, lentes, les hores sobre el poble i els camps de la rodalia.

Ara torno a ésser a l'Hotel, a la meua cambra de l'Hotel. Aquesta cambra té un balcó que s'obre a la placeta. Jo obro el balcó, hi surto a fumar una pipa. La placeta, enllosada, amb escales i amb arcs, sembla una placeta italiana. Ara és blanca de lluna i silenciosa. Es a dir, silenciosa, no. L'atravessa el "sereno" i canta:

—“Ave María Puríssima! Las tréées!...”

LLUÍS CAPDEVILA

Art i Artistes

SALA PARÉS

L'art aplicat, quan té el valer de les orfebreries d'Estanislau de Balanzó, assoleix un doble mèrit; l'intrínsec de l'obra, i l'orientació que dona a les indústries artístiques, tan perjudicades de seguir les orientacions xavacanes del dia.

Lo millor de l'obra de Balanzó és la seva modernitat sòbria, de línies acurades i estilització perfecta; aplica els esmalts com a motius de decoració, i acaba amb uns repujats que complementen, a la perfecció, els calzes i custòdies que constitueixen la seva especialitat.

On flaqueja una mica Balanzó és en els motius esculpturats, que no són prou ben treballats ni tenen la vàlua de la resta. Malgrat això, cal fer un elogi sincer de les obres d'art litúrgic de Balanzó, qui, dintre de les limitacions de l'especialitat conreada, sap modernitzar-la amb bon gust i respecte dels llocs on han d'exhibir-se.

* * *

Els paisatges de la costa que ens presenta Eveli Pla fan preveure un brillant esdevenidor per aquest pintor de caire gens adotzenat, que acoloréix amb traça, treballant els termes llunyans a base de mitjos tons i que utilitza el daurat amb coneixement, per aconseguir unes tonalitats càlides en les que es destaquen els verds-grisencs dels primers plans.

Ben vistos i ben pintats, els paisatges d'En Plà, són de lo milloret que avui s'exposa.

* * *

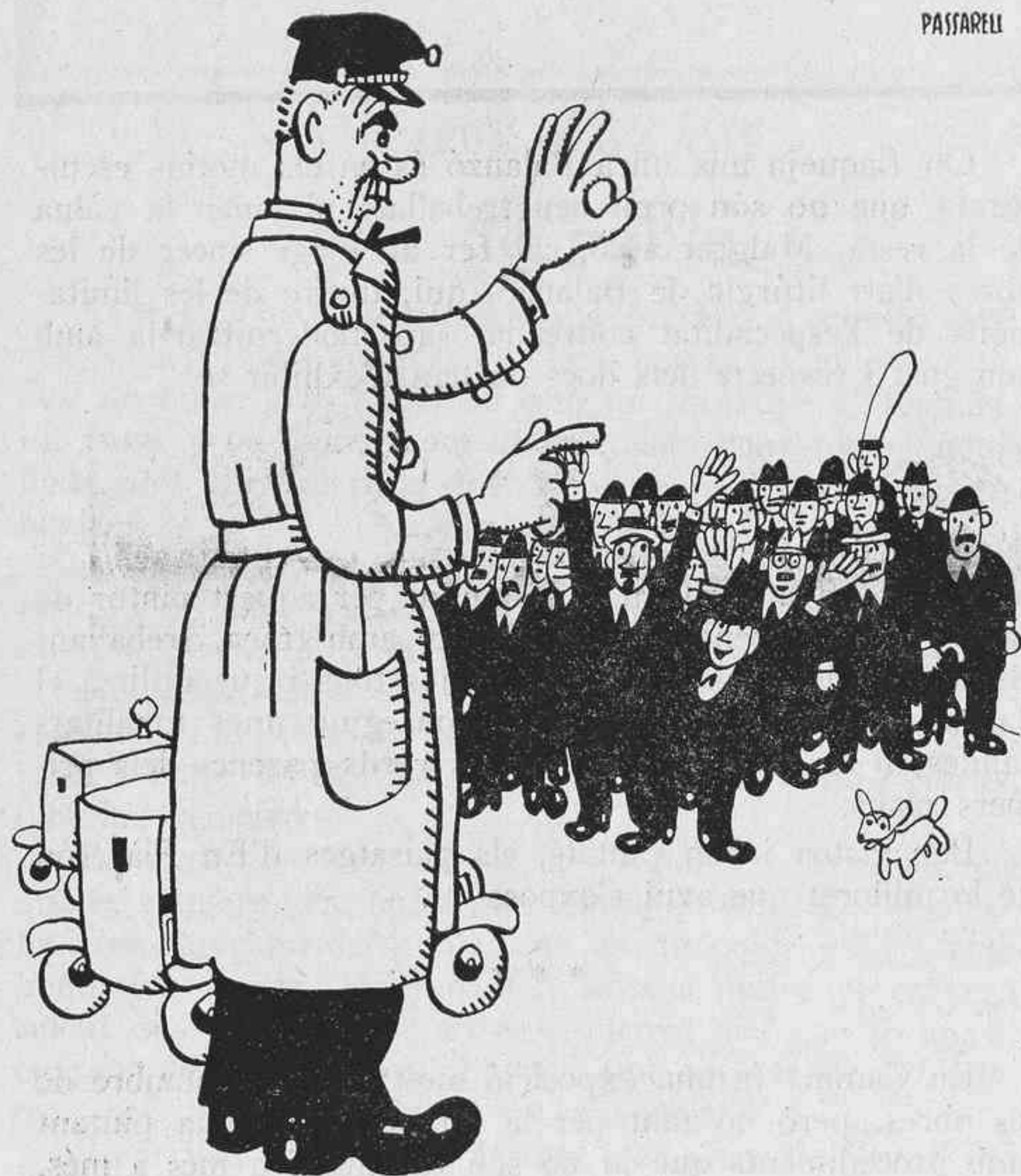
En Camins fa una exposició molt gran pel nombre de les obres, però no tant per la qualitat; continua pintant amb procediments que ja no són del dia, i a més a més, que mai han estat bons, fent que, en conjunt, l'obra no faci indignar, però tampoc entusiasmi ningú.

BORIEL

SETMANA SANTA

Dues mantellines que són capaces de fer pecar un sant.

LA COMPETÈNCIA TAXISTA

—Ja s'ha acabat allò de pagar el taxi. Ara som nosaltres que regalem al parroquià, vestits a mida, gramofons i llibretes de la caixa d'estalvis.

L'heroïsme de dos avantguardistes

Un amic nostre que ha passat uns dies a l'Empordà ens ha explicat una escena revoltant presenciada per ell mateix durant la filmació d'una pel·lícula dita d'avantguarda els autors i actors de la qual sembla que són els "sobrerealistes" senyors Dalí i Buñuel.

Aquests dos personatges extravagants — conscientment o inconscientment — per a les necessitats de l'obra cinematogràfica que s'han empescat, han realitzat un acte inhumà que repugnaria àdhuc als salvatges. Imagineu-vos que han matat un pobre gos a cops de peu, l'han anat rematant a cops de taló de sabata, sense sentir la menor pietat davant els grinyols de desesperació de la infeliç bèstia fins que el gos, amb el cap completament aixafat, ha caigut mort.

El nostre públic, d'aquesta mena de gent encara en diu "artistes", i estem gairebé segurs que el dia que al Rialto anunciïn la projecció de la darrera pel·lícula d'aquesta parella de malalts, farà cua per anar-la a veure.

Potser aquesta absurda posició del públic és més de doldre que la pròpia actuació de dos personatges que, si restessin en l'isolament que mereixen, es guaririen de seguida de llurs lamentables i vergonyants excentricitats.

Cedint a aquesta mateixa curiositat, el públic anà a veure la vulgar producció avantguardista que varen servir-nos l'any passat, producció sense un bri de genialitat, inspirada en un cinisme rescalfat que va defraudar a tothom. I obeint a la mateixa curiositat, encara hi hagueren ingenus que anaven a deixar-se insultar i escopir pel comediant Dalí, tolerant que en nom d'un sobrerealisme de lamentable mercader fos escarnida la il·lustre memòria de Guimerà.

Però és molt possible que, amb tot això, encara no en tinguin prou i confessem les nostres temences que quan la famosa pel·lícula filmada a l'Empordà es projecti a Barcelona encara hi hagi pressa per anar-la a veure. Per això denunciem aquests personatges i expliquem al públic les salvatges experiències que no tenen escrúpol de realitzar per tal de presentar els "plats forts" que facin indignar les persones de sentiments normals.

La Societat Protectora d'Animals i Plantes farà molt bé d'ocupar-se d'aquest film, si és que arriba a projectar-se. La pobre bèstia martiritzada a cops de peu pels dos grans "artistes" d'avantguarda ha estat una víctima del "sobrerealisme", però el seu martiri podria servir almenys per obrir els ulls de l'opinió pública fent-li veure els sinistres comedians esmentats en tota llur miserable realitat, sense una espurna del talent que volen valoritzar comercialment i sense aquells sentiments de dignitat i d'humanitat que són indispensables a les persones que van pel món sense portar camisa de força.

DOMÈNEC DE BELLMUNT

MOLT SOVINT ES FA EL BÉ PER PODER FER EL MAL IMPUNEMENT.

L'HOME VERTADERAMENT HONRAT ÉS EL QUE MAI ES DÓNA PER ALLUDIT.

ELOGIAR ELS HOMES PER LES VIRTUTS QUE NO TENEN, ÉS INSULTAR-LOS IMPUNEMENT.

NO ES POT RESPONDRE DEL VALOR QUAN NO S'HA ESTAT MAI EN PERILL.

Poema de Divendres Sant

La figura del Crist, serena i sobirana
s'eleva per damunt la raça humana,
avui que sent
més viu el turment
d'aquella gènt
que amb insolència
trencaren de la seva vida l'existència.

Divendres Sant, jorn de dolor
pels que serven encara l'ideal de redempció
i menyspreant tota labor fictícia,
tenen set de Justícia
contra la plaga
que traïdorament s'amaga
rera la faç augusta del Senyor.

El Crist apar que hagi perdut
l'esguard plàcid i indulgent
que fins ara tenia;
car, com per rebellia
ha esdevingut
carn viva, latent!...
i cada plany anònim és un nou sofriment.

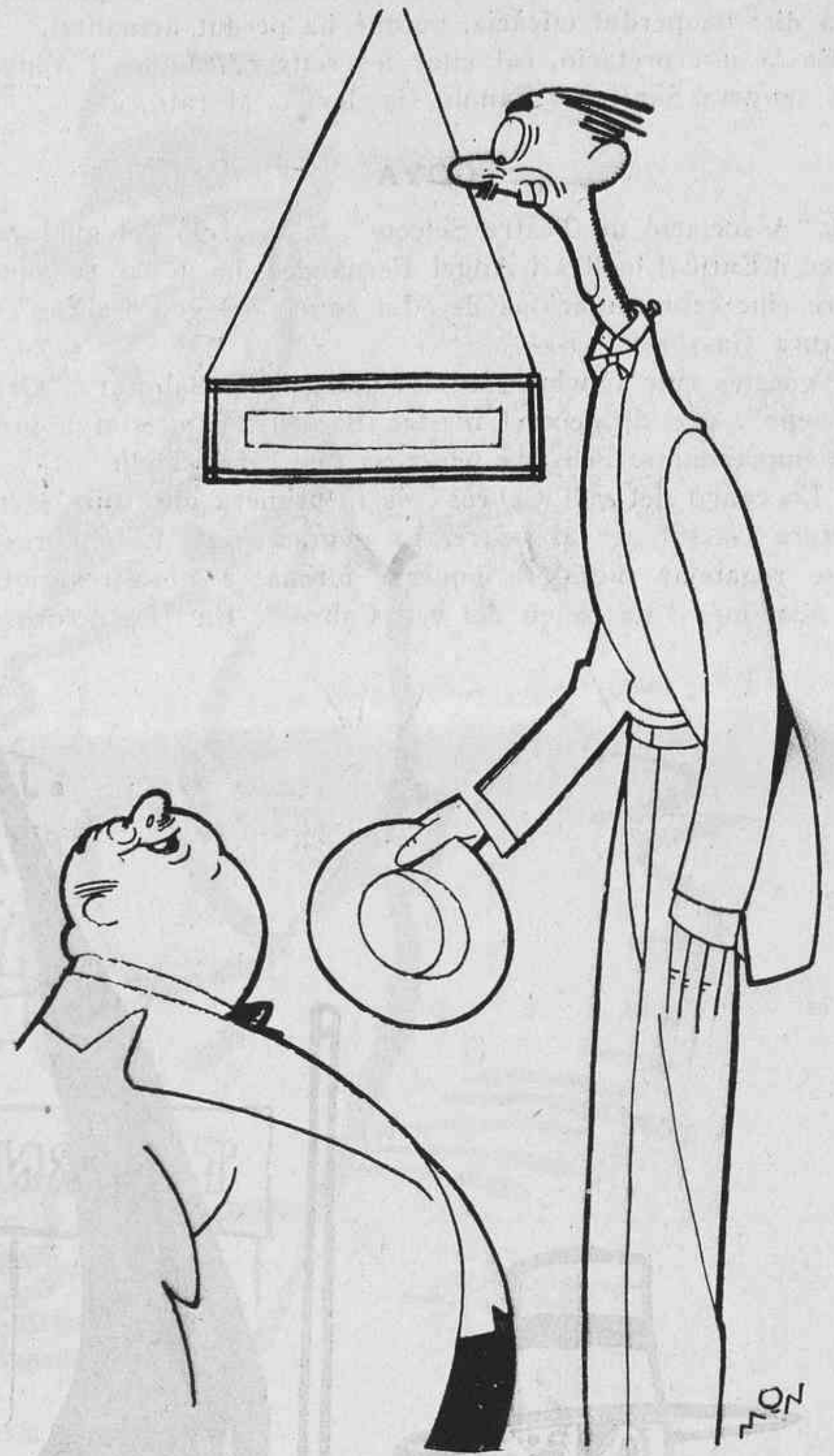
Els seus ulls radiants de claror
tenen una lluïssor
diamantina
i miren de fit el vianant
que en passar pel seu davant
(per temor al què diran)
la testa inclina.

I quan arriba l'instant
de l'oració vespertina,
els clergues passant
diuen que és molt gran
la virtut Divina.

I mentre el cerimonial
que l'exèrcit clerical
fa rua i adora
a Jesús que implora
l'auxili fervent,
cada besada
és una fiblada
cruel i punyent
que renova les ferides
espargides
pel seu cos morent...

Però, per fi,
no podent resistir
tanta estupidesa,
aixecant el front,
amb amor pregon
compadeix el món,
i perdonant la vilesa
del tirà
que l'ha fet crucificà,
en mig del sofriment,
mor persistent
en la tasca justa i noble
de redimí el cor del poble.

RAMON CABALLERIA

LA QUARESMA DELS PUPINS

—Jo no m'aprimaré pas, per molt que dejuni. Porto molts tips avançats.

ESPANYOL

“Bogeria” i “La coba andaluza” són les dues darreres obres estrenades en aquest teatre. “Bogeria” és original d'Amichatis i Francesc Oliva, ben coneguts i estimats del públic d'aquest teatre. “La coba andaluza” la signa el senyor J. Pérez, a qui no coneixem.

“Bogeria” és un dramet—dramet per les seves reduïdes dimensions—d'adulteri. Està tractat a la manera guinyolesca, i té moments i escenes de gran intensitat i emoció. Això és tot ço que es pot dir—al nostre entendre—en elogi d'una obra d'aquest gènere. I no sempre, llastimosament.

El diàleg de “Bogeria” té una qualitat literària que no tenen altres obres semblants. La interpretació, molt bé, sobresortint el senyor Nolla i la senyora Fremont.

“La coba andaluza” és una paròdia d'una obra que l'any passat es féu popular al Teatre Victòria. Està escrita amb certa gràcia, i el públic hi riu. El principal defecte de “La coba

andaluza" és que ja ningú no es recorda de l'obra parodiada. Es a dir: ha perdut eficàcia, perquè ha perdut actualitat.

En la interpretació, cal citar les senyores Faura i Vinyals i els senyors Santpere, Zanon, Capdevila, Morató, etc.

GOYA

L'"Associació de Teatre Selecte", la direcció del qual va a càrrec d'Enric Lluelles i Angel Fernández, ha donat en aquest teatre cinc representacions de "La cançó del vell Cabrés", de Ventura Gassol.

Aquestes cinc funcions, en les quals ha col·laborat l'"Orfeó Gracienc", que dirigeix el mestre Balcells, han estat a profit dels empreonats. Pensada generosa que cal aplaudir.

"La cançó del vell Cabrés" és la primera obra que escriví Ventura Gassol per al teatre. La segona fou "La dolorosa". Sense regatejar mèrits a aquesta última, a nosaltres potser ens plau més "La cançó del vell Cabrés". En "La dolorosa",

l'ampla—i noble—volada lírica del poema deixa en segon terme l'home de teatre. "La cançó del vell Cabrés" ens sembla més cenyida, més vigorosa, té una trajectòria més recta.

Ha fet bé la companyia de l'"Associació de Teatre Selecte" en ressuscitar aquesta obra, injustament oblidada. Gran part del públic de Barcelona la desconeixia.

Molt bé, molt digna, la presentació. En la interpretació cal destacar els noms d'Anna Peris, Enric Lluelles, i Ramon Tor, actor notable al que desitjaríem veure amb més freqüència en els nostres escenaris.

NUEVO

Dimarts passat tingué lloc la 1.400 representació de "Cançó d'amor i de guerra".

La popular sarsuela tenia un nou atractiu: la d'ésser cantada per primera vegada per l'eminent tenor Joan Rosich. Joan Rosich cantà la seva "particella" d'una manera mestrívola. El públic que omplia de gom a gom el Teatre Nou, premià amb xardorosos aplaudiments la labor del gran artista.

Cal fer menció també de la tiple Sofia Vergé, que fa una creació de Francisca.

Els altres—Llimona, Cosín, Valor, Claramunt— molt bé.

I això és tot lo que de nou hi ha hagut aquests dies.

Ara, aquesta setmana, en tots els teatres s'han estat fent preparatius per a la batalla de demà, dissabte de Glòria.

A Novetats preparen una obra nova de Josep Maria de Segarra: "El cas del senyor Palau". Segons tenim entès, "El cas del senyor Palau" és una obra còmica, una farsa del to de "Un estudiant de Vic", gènere en el qual excel·leix Segarra. Encara que nosaltres el preferim en obres de més envergadura: "Dijous Sant", "Marçal Prior", "Fidelitat".

Al Nou, donaran un acte nou de Víctor Mora, amb música del mestre Caparós, un acte en dos "quadros": "La taverna d'En Mallol". Tant del llibre com de la música en tenim molt bones referències.

Al Victòria, "La tirana del candil", de Muñoz Roman i Serrano amb música de Díaz Giles i Acevedo, els mateixos autors d'"El romeral". El títol sembla indicar que es tracta d'una obra goyesca.

A l'Espanyol, l'obra de Sherwood Berry, traducció catalana de Lluís Capdevila, "Music-Hall" o "L'últim amor de Marion". Tres actes, dotze "quadros" i un final; deu decoracions noves d'Angel Fernández i Morales i Asensi, una de les quals es muntarà en escena a la vista del públic; unes girls i un ballarí extraordinaris; un vestuari esplèndid; cançons, músiques, cavalls en escena... Una obra d'interès, d'emoció, que la companyia ha estudiat amb entusiasme, esperant un gran èxit.

Al Talia una altra obra de J. M. de Segarra: "Gardènia". Ens han dit que es tracta d'un poema dramàtic de baixos fons que té una gran intensitat.

—A vostè, quina processó li agrada més?, la de Barcelona o la de Màlaga?

—La de Màlaga, home, por er vino!

—Ja tenim els quatre nois a casa.
 —Hi havia gaire gent, a rebre'ls?
 —Tanta, que si la companyia ho hagués sabut, hauria eixamplat l'estació!

I al Romea l'obra "El carrer", "The Street", que ha traduït Millàs-Raurell. Una obra interessantíssima i que exigeix una presentació excepcional.

A nosaltres ens plauria que totes aquestes obres tinguessin èxit, que a veure-les totes hi acudís un nombrós públic. Perquè, cal dir-ho i repetir-ho: anant al teatre català, també es fa pàtria.

A. S.

ESQUELLOTS

Pepeta Ramos "Goyitá", excellent cançonetista, ha ofert llur col·laboració per al festival pro-empresonats.

Pepeta Ramos, que ja anteriorment ha pres part en actes semblants, mereix el reconeixement dels homes de Catalunya.

Estem completament d'acord amb Domènec Guansé, en les seves atinades manifestacions sobre la "Hoja Oficial".

O desapareix aquell paperot, o llurs editors deuen millorar-la notablement.

Més suspensions de periòdics.

Altres conferències no autoritzades.

Realment, anem a la completa pacificació dels esperits.

Per això els esperitistes estan tan contents.

Proposem la confecció d'una llista on constin tots els que, aprofitant-se dels nostres diners, ens claven a tras-cantó, fuetades.

No deurien mancar-hi aquells que posaren obstacles per a la recaptació de signatures pro-amnistia, ni els burgesos inhumans que han acomiadat obrers pel sol delictes de posseir un credo polític.

Per fi, l'Ajuntament va a retornar els noms antics als carrers de Barcelona, que foren canviats.

Celebrem l'acceptació de la demanda feta pel poble.

Conyac Valdespino "F. L. B." i "Extra"

El Comitè Femení Pro-amnistia ha renunciat a l'homenatge que s'havia projectat fer-li.

Aplaudim la nova gesta de les dones catalanes.

Tal com hem de recordar els enemics de les nostres coses, devem, també, recordar els que ens estimen.

Mercè Plantada ha cantat pels nostres empresonats, i el poble n'hi resta agraït.

A l'Àfrica del Sud va ésser mort un cocodril que tenia en el seu estómac vuit collarets de vidre i tota una col·lecció de braçalets de metall. Aquests objectes havien pertanyut a una gentil africana que el cocodril havia devorat.

Esgarrifa de pensar el que certa gent, més voraç encara que els cocodrils, deuen tenir a l'estómac...

No en va han passat per a ells sis anys de vaques grosses!

El senyor Bergamín ha parlat, a Sant Sebastià, de la Constitució...

I tingué l'humorisme d'esmentar el cas de Maria Magdalena!

"La Veu de Catalunya", en donar compte d'una moixi-ganga de la "Lliga Regionalista", a Berga, deia que en un dinar que s'hi havia celebrat hi havien tres-cents comensals.

Els bergadans han protestat indignats. Resulta que en el famós banquet "monstre" no arribaven a trenta.

"La Vanguardia", en donar compte de l'arribada dels nostres germans alliberats, els qualificava de "sujetos".

Malgrat això, però, la nostra gent encara no se sap desvejar de deixar de comprar aquest diari que mai no ha tingut un bri d'amor per les nostres coses i que s'enterní amb la dictadura, com s'ha enternit sempre amb els que han tingut el fuet a la mà.

Per això el públic català l'obsequià amb una xiulada la nit de l'arribada dels empresonats alliberats.

I per això aquest mateix públic català vingué a ovacionar a la Redacció de L'ESQUELLA i "La Campana", així com anà també davant d'alguns diaris catalans.

Ha estat aixecada la clausura de la entitat "Catalunya Nova".

Ho celebrem.

CORRESPONDENCIA

A. S.—No pot anar... perquè la censura no ho deixaria passar.

J. O.—I a vostè hem de dir-li.

F. C.—Es un xic defectuós de mètrica.

P. R.—Aquesta vegada no ens acaba de fer el pes.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Imp. "L'Esquella" i "La Campana", Om, 8, Barcelona

Exposició de Barcelona 1930

Oberta des de les 10 del matí, fins les 9 de la nit.

Preu d'entrada al recinte 1,05 pessetes

PALAU DE LES MISSIONS

Oberts de 10 a 1 del matí i de tres a vuit de la tarda.

Preu d'entrada 0,50 pessetes

PALAU D'ART TEXTIL

Secció de Luminotècnia amb sorprenents demostracions tècniques de les diverses aplicacions de la llum en les indústries i les arts.

Dissabte de Glòria, dia 19, a dos quarts de sis de la tarda: Audició de sardanes a la Plaça dels Reis, entre el Palau Reina Victòria Eugènia i Alfonso XIII, a càrrec de la Cobla empordanesa "Palatrugell"

PALAU D'ART MODERN

Obert de les 10 del matí a dos quarts de sis de la tarda. ENTRADA GRATUÏTA

POBLE ESPANYOL

Obert des de les 10 del matí, fins les 9 de la nit.

Preu d'entrada, 0,55 pessetes

Diumenge, dia 20, a dos quarts de dotze del matí: Audició de sardanes davant el Palau de les Diputacions per la cobla "L'ATLANTIDA". A les quatre de la tarda: Audició de sardanes a la Plaça de l'Univers, a càrrec de la cobla LA PRINCIPAL BARCELONINA

LLIBRERIA ESPANYOLA D'ANTONI LOPEZ

Rambla del Mig, número 20

BARCELONA

Telèfon número 18692

M. Rubió Tudurí i N. Mart

Estat Espanyol, Societat Anònima

VERS UNA SOLUCIÓ DE CONVENIENCIA

CATALUNYA a la feina, mentre ve la concòrdia d'En Cambó

CATALANS, LLEGIU-LO

Preu: 4 pessetes

IGNASI IGLESIES

Poesies

Amb sis autògrafs de l'autor

Preu: 5 pessetes

JULI VERNE

Miquel Strogoff

Preu: 2 pessetes

PERE COROMINES

REVISIÓ DE VALORS DEL SEGLE DINOU

Preu: 4 pessetes

AMADOR GARRELL

La vida d'En Joan Gralla

Preu: 3 pessetes

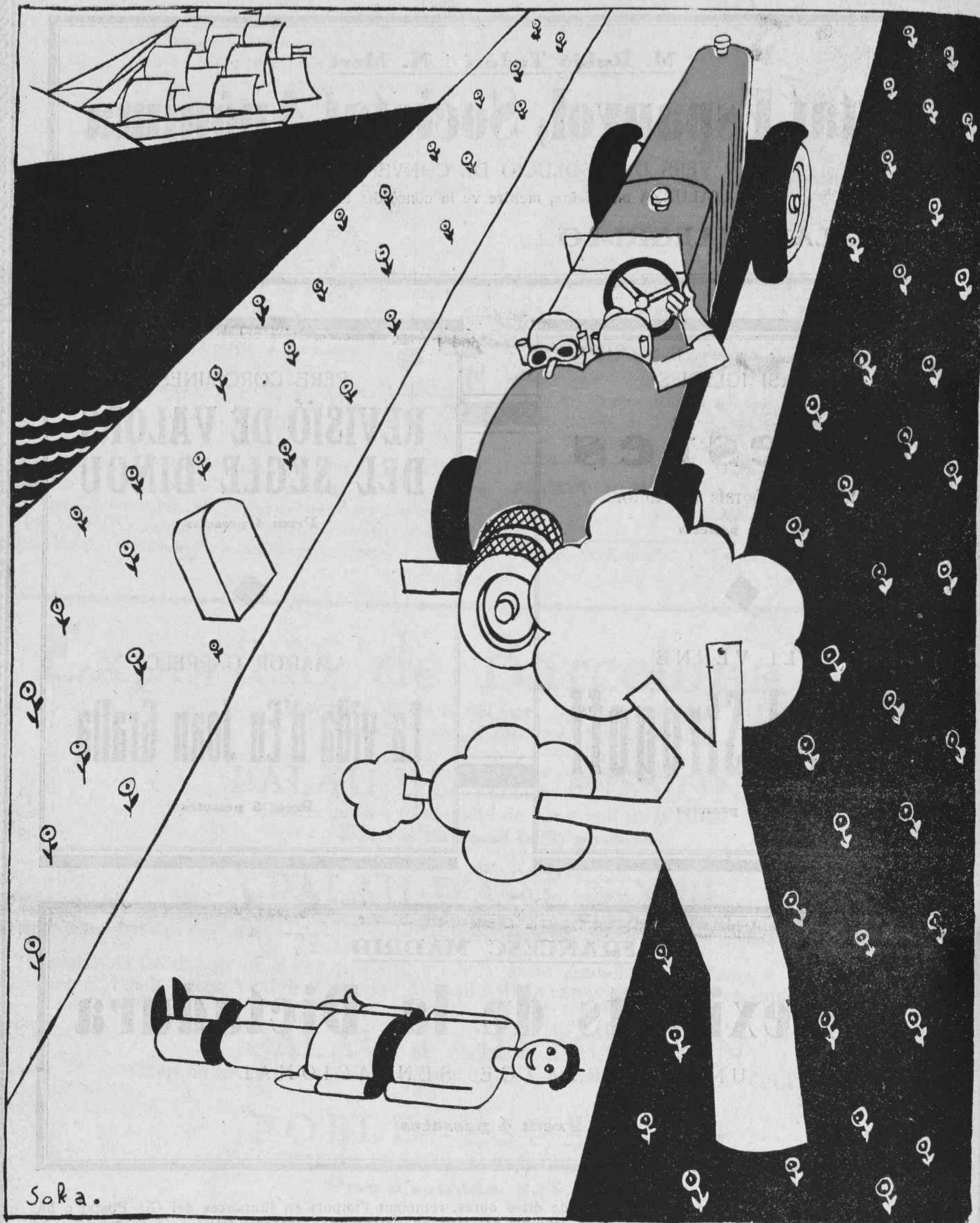
FRANCESC MADRID

Els exiliats de la Dictadura

UN REPORTATGE SENSACIONAL

Preu: 4 pessetes

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls atorguen descomptes

—Tinc ganes de matar-ne un altre; aquest és el que fa tretze.
—Més en van fer ells; no et preocupis!